

Prædiken til 2. søndag efter påske

Joh. 10, 22-30

Konfirmation

”Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det rent ud” - sådan spørger jøderne Jesus. Kristus, det er det græske ord for Messias, og Messias var for jøderne navnet på den, der skulle komme og oprette et herlighedsrige i stil med kong Davids, den konge, de betragtede som den største og mest velsignede i hele deres kongerække - og det kender vi jo fra vores bibelhistorie, fordi jødernes historie hører med til vores kristne bibel, nemlig i form af Det gamle Testamente, som jo rummer den historiske og religiøse baggrund for Jesus og dermed for Det nye Testaments indhold og budskab.

Men Jesus ville ikke svare ja eller nej på det spørgsmål, men siger: ”Jeg har sagt jer det, men I tror det ikke”. Men *hvordan* har han det? Ja, det har han med sine tegn og sine ord. De er nemlig gjort og sagt, for at de, der ser og hører, skal tro, at han er Kristus. Som evangelisten Johannes selv siger til sidst i sit evangelium: ”Endnu mange andre tegn, som ikke er nedskrevet i denne bog, gjorde Jesus for øjnene af sine disciple. Men disse er nedskrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus,

Guds søn, og for at I, når I tror, skal have livet i hans navn”.

Men de jøder, der henvender sig til Jesus i dagens tekst, tror altså ikke, selv om han har sagt dem det - og nu vil de gerne have vished, have rene ord for pengene: Sig os det rent ud!

Men når nu Jesus siger, at han har sagt dem det - hvorfor siger *de* så: ”Hvor længe vil du holde os hen?” Ja, det er jo fordi, Jesus har sagt det på *sin* måde - og det gør han så nu igen over for dem med ordene om, at de gerninger, han gør i sin faders navn, de vidner om ham, og ved at holde en kort tale om får, altså ved at fortælle en slags lignelse, tale i billedsprog: ”I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får! For mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd”. Og han slutter af med at sige, at det er hans far, der har givet ham dem, og at han og Faderen er ét.

Han svarede altså hverken ja eller nej, men sagde: Jeg har sagt jer det, og fortsatte med at fortælle lignelsen om fårene og sig selv som hyrde.

Den billedtale har også baggrund i Det gam-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

le Testamente. Kong David blev omtalt som en hyrde for sit folk - sådan som vi jo også kender fra vores kongehistorie (og det er helt sikkert også inspireret af Bibelen), at kongen er som en hyrde, hans opgave er at passe på sit folk.

Og i Det gamle Testamente anvendes hyrdebilledet også om Gud: Da patriarken Jakob skal velsigne sin søn Josefs sønner, siger han: ”Den Gud, for hvis ansigt mine fædre Abraham og Isak vandrede, den Gud, som har været min *hyrde* fra min fødsel til i dag, ... skal velsigne drengene”. Men det mest berømte sted er nok Salme 23, som i øvrigt også er tekst til i dag, og som netop Kong David står som forfatter til. Her hedder det bl.a.: ”Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød ... Han giver mig kraft på ny, han leder mig ad rette stier for sit navns skyld. Selv om jeg går i mørkets dal, frygter jeg intet ondt, for du er hos mig”.

Det er det hyrdebillede, Jesus anvender i sit svar til jøderne, der spørger ham, og svaret har ikke givet dem den form for vished, de efterspurgte. Tværtimod. For han får jo sagt, at de ikke kan eller vil høre hans røst, og at han er ét med Gud, som han også kalder sin far, altså at han er Guds søn, og det provokerede dem - naturligvis, kan man sige - og det ender da også med (men det er ikke med i dagens tekst), at de er klar til at stene ham og forsøger at pågribe ham.

Jøderne ville kun være i stand til at acceptere svaret, hvis det lå inden for den ramme, de stillede spørgsmålet fra, deres ramme. Og den ramme var en gudstro, der i hvert fald ikke rummede en tømrersøn og vandreprædikant som Guds søn, men var centreret om

loven, Moseloven - og ikke som Jesus forstod den, men sådan som de forstod den: De forstod den nemlig som det, der gav dem deres retfærdighed, når de holdt den efter dens bogstav. Jesus forstod den derimod som en levende fordring, som man ikke kunne leve op til, og derfor skældte han også jævnlige disse folk ud for at være hyklere og uærlige og selvretfærdige, når de opfattede sig selv som retfærdige i modsætning til alle synderne, de fortabte, som man skulle holde sig for god til at være sammen med - det var særligt farisæerne, han angreb.

Jesus mente nemlig, at den eneste retfærdighed, et menneske har, er den, mennesket får af Gud, af Guds nåde, Guds tilgivelse, syndernes forladelse.

Derfor omgikkes han også de fortabte, synderne, for de var ikke selvretfærdige og hovmodige. Det var det, han formulerede i lignelsen om farisæeren og tolderen i templet, hvor den første takker Gud for, at han ikke er som de andre, synderne og tolderen dér, mens tolderen blot beder: Gud, vær mig synden nådig - og den sidste gik retfærdiggjort hjem, siger Jesus.

Det er disse får, der hører hans røst, og han kender dem, vil kendes ved dem - og ikke som farisæerne holde dem uden for deres eget gode - og selvretfærdige - selskab.

Med billedet af sig selv som hyrde får Jesus fortalt, at han er der for dem, er til for dem, får fortalt, at han og dermed Gud har omsorg for dem; og han får fortalt, at de følger ham, fordi de hører hans røst og ikke af ydre tvang - hvilket er et af mange udtryk for den frihed, der hører til den kristne tro.

Og det får han så også sagt i dag, her i kir-

ken. Og så kan vi føje til hyrdebilledet fra en anden lignelse, at hvis et får er faret vild, leder han efter det, lader det ikke i stikken. Det, der på denne måde er typisk for Jesu forkyndelse, nemlig at hans svar falder uden for den ramme, hvor der bliver spurgt fra, det er også typisk for hans historie. Vi har lige haft påske, og der har vi set, hvordan svaret i den grad overraskede, ja, chokerede disciplene. De havde ventet, at Jesus var denne Messias, Kristus, der skulle oprette herlighedsriget á la kong David, men så døde han forsmædeligt på et kors - nederlag og alt håb ude.

Og så var det dog på denne måde, svaret på deres spørgsmål skulle falde, på denne måde, deres forventninger skulle indfries - han døde afmægtigt, men opstod mægtigt, og de kunne først ikke få det ind i deres hoveder, hvad det skulle betyde, men så forstod de dog efterhånden: at livet ikke er med magt at sikre livet, men i afmagt at give det hen i kærlighed.

Svaret falder et andet sted, et sted som vi aldrig selv kunne have fundet på. I vore spørgsmål lyder *vores* røst, i hans svar et andet sted lyder *hans* røst. Den røst fjerner ikke uvisheden, men svarer på den. Den er et svar til troen. Og så må vi bede til, at vi kan høre den. Amen

Knud Riis

Lintrup